

אלות מול אלות

אלות השוטרים נסוגו מעט המפגינים, שאף בידהם אלות, הסתננו דרך החצרות לשכונה. שוטרי ירושלים ונפות אחרות, מתיגברים בחיילי משמר הגבול, מוכנים לחטום את המפגינים. מול

הצי הדרך נתקלו הצועדים בחוליית שוטרים נושאי אלות ומגינים, אך זו נהדפה והורם גלש הלאה.

למען האמת, לא היה מצבם של השוטרים נוח במיוחד. הם, שהובאו בעיקר כדי לשמור על התושבים הקנאיים, היו נאלצים להכנות את חוד האלות כלפי האנשים שבאו להפגין למען מטרה שגם השוטרים היו מעוניינים בהשגתה, ואולי הם יותר מכל.

זאת הסיבה מדוע לא ניחתה אף אלה על גבו של מפגין, זאת גם הסיבה לצורת הפורקן שמצאו השוטרים, שהוחלפו באחרים והוחזרו למנוחה בחצר משטרת ירושלים. הם ישבן על המעקה שבהצד, קידמו בקרי "אית עליצות" "שאבס! שאבס!" את נידות המשטרה שחזרו לתחנה.

רק ליד מעבר מנדלבאום עצמו הפכה הסימה של המשטרה רצינית יותר. ההמון גיש כקצף שנחלק במחסום, ולאט-לאט החלו האנשים מוצאים את דרכם הלאה דרך ה"חצרות" בסבבה, כמיים המחפשים להם מוצא צדדי.

זרם המים האמיתי איים עליהם רק כשי עקפו את מעבר מנדלבאום, הגיעו אל מול ישיבת תולדות אהרן, האזור בו אירעו

במאה שערים

משתתפי ההפגנה זורמים צפופים בכניסה לרחוב שבטי ישראל. בידו רבים מהם, כנוו בידו של המפגין שבתחית התמונה משמאל, היו אלות. תלמידי הישיבות קיבלו את המפגינים בקריאותיבו.

מהסוס דתי מושלם. בין שני מחנות אלה השתרע שתי הפקר ריק של אספלט. שטח הפקר שביטא את ההבדל התהומי בין שני סוגים של ארתי איתה מדינה.

התאים הלך היום והחשיך. המפגינים מיהרו לצאת את השכונה, עלו על המסלול כדי להשתתף בעצרת שזקקת לאותה שקט. על כמה ארץ, שהוקמה עליגבי משפחה, תפסו הנוארי את מקומותיהם, כדי לשאת את דבריהם הקצרים בפני קהל שטנה למעלה מ-3000 איש.

בשעה שש ושלושים בערב נסתיימה העצרת בשירת התקווה, תוך הדגשה מפורשת של המשפט: "להיות עם חופשי בארצנו...". לאחר מכן קופלו הסיסמות ומשתכני המעמד עלו חזרה על כלי הרכב כדי לנסיע חזרה יבתיים.

גם בשכונות החרדיות הותרר השקט. המשאיות אמנם נסעו — אבל הרושם נשאר.

התקריות. השוטרים המזויינים, שניבו להציל את הקהל על המדרכות, הפעילו את מכונית המיכל בסילון אדיר, אלא שלא מריכות במדרכות השכונה, כשהם מנופפים במקלותיהם בהפגנת כוח.

בקצה השכונה הדתית, במבואות הרחובות היוצאים חזרה למרכז ירושלים, הצטופפו שוב המפגינים. אחדים מהם ניסו להכנס לתוך השכונה.

או נתגלתה התהום והפער הרובצים בין שני מחנות הציבור בישראל — בכל ציוריהם. תה. שרשרת שוטרים הפכה את הכניסה בפתח הרחוב הצר, מנעה מחמומי המוח את הכניסה. במרחק של כמה מטר מהם, ב"מעלה הסמטא, ניצב המחנה השני. מרחוק הוא נראה כמחסום שחור שהיה מורכב מ"מקשה אחת: ילדים ישבו בשורה הראשונה, מעליהם עמדו הצעירים, אחריהם זקני העדה.

המנהיג

רפי קוצר, איש שערי הגולן, הגיע במשאית ה"ראשונה, קרא לחבריו לעבור ברגל לשכונה.

את הכרוזים בקול רם. למקרא קטעים אחדים נשמעו מהאות כפיים.

במשך למעלה משהועים אורגנה ההפגנה. שליחי הליגה יצאו למסדות וקיבוצי השומר הצעיר, המריצו אותם להצטרף לעצרת-מחאה. באותו זמן נערכה פניה גם למפקד משטרת ירושלים, שהעניק למבקשים את הרשיון לעריכת עצרת בככר-מנורה, תוך זכות לשימוש ברמקולים משעה המש והצי אחרי הצהריים בלבד.

כיצד בכל זאת הפכה עצרת מחאה להפגנה המונית בשכונות הדתיות? סיפר רפי קוצר, האיש שהדריך את נהגי המשאיות שבאו מחוץ לירושלים אל עבר שכונת הקנאים:

"בין הנוסעים היו כאלה שלא זכו אף פעם לראות את המקומות עליהם הם שומי עים מדי פעם בחדשות, או קוראים בעיתון. מכיוון שהספקנו להגיע לירושלים יותר מ"שעה לפני תחילת העצרת, החלטנו לעשות סיור בשכונות החרדיות, כדי שאותם חברים יוכלו לראות כמו עיניהם את מעבר "מידל" באום וסביבת הקריות השבת האחרונה." אלא שמפקדי כוח-השבת המשטרתי החי ליטו כי אין השעה כשרה לטיול מאורגן של למעלה מארבע מאות איש, החפצים לסייר סיור תמים ברחובותיה המזרחיים של ירושלים. מיד כשהבחינו כי המשאיות פוגות לעבר ככר-השבת, זינק גיפ משטרתי ב"מחירות, השיג את המשאיות וחסמם בפתח הכניסה לשכונות.

"מדוע אי-אפשר להיכנס? תמהו הנהגים. "הרי אין שום שלט המורה אין-כניסה."

הגיפ המשטרתי, שנהגו חתנה לרוחב ה"כביש, לא פונה ממקומו. "כאן אני הוא ה"תמורה" השיב השוטר.

★ ★ ★

"להיות עם חופשי..."

ההתנגשות

בין המפגינים החילוניים ותושבי השכונות הדתיות הייתה בלתי-נמנעת בכמה מקרים. כל התגרות קטנה הולידה מיד תיגרת ידדים, כשהאלות

מונפות באוויר. חלק מן ההתנגשויות ארעו בשכונת מאה-שערים ע"מ וחלקן, כמו זו שבתמונה, כאשר קבוצות חרדים הגיעו למקום העצרת, בכיכר מנורה, מתוך מטרה להפריע ולסכל את קיומה.